

Előfizetési ár:

Egész évre.....6 frt — kr.
Félévre3 " — "
Negyedévre.....1 " 50 "
Lelkészeknek, tanítóknak,
kisebb fizetésű hivatalnok-
oknak és tanulóknak ne-
gyedévre 1 frt.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KATHOLIKUS HETILAP
MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP

Szerkesztőség és kiadó-
hivatal:

Budapest,
VIII., Mária-utca 30
hova a lap szellemi részét
illető levelek, valamint az
előfizetési pénzek küldendők.

Kéziratok nem küldetnek
vissza.

Felelős szerkesztő: Kador Sándor.

A vasárnap megszentelése.

Csodálkozással kell eltelnie bárkinek, ki a protestans államokban egy vasárnapi napot tölt el, és ama ünnepélyes esendnek szem- és fül-tanuja.

A vasárnap megszenteléséről és a vasárnapi pihenésről Dupanloup orleansi püspök körülbelül husz éve, igen tanulmányos munkát írt, mely magyar nyelven is megjelent — de ugyan azon hatással bírt, mint jó és hasznos könyveink legtöbbje.

E tárgyról akarunk ismételtelen szólni, annál inkább, mivel hála Istennek, lapunk a világi közönség előtt sem ismeretlen többé.

Magyarországon egyáltalán divatos, másnak nem nevezhetjük, hogy a vasár- és ünnepnapok csupán mulató napoknak tekintetnek, melyeken különösen a közép és szegényebb osztály még zálogba tett holmija árán is mulatni akar és mulat.

Más részt annyira fukarkodik, hogy a legdurvább, legzajosabb munkától sem tartózkodik.

„Hisz csak egy napom van szabad, ezen hát csak mulatságomtól nem vonom el magamat!” mondja az egyik rész; míg a másik azzal felel: „Hát vasárnap nem kell enni, adót fizetni, lakást tartani? Miért ne dolgoznék?”

Minden nem csupán névleges katolikus tudja és át van hatva mélyen amantudat által, hogy az Isten és az egyház parancsa nem csak lelke, hanem testi üdvére is szolgál — és így csak akkor él üdvösen, ha azok szerint cselekszik.

A kik a vasárnap megszentelése ellen vannak, azokra bátran kimondhatjuk, hogy vagy a lélek halhatatlanságát tagadják, vagy épen nem tudnak józanul gondolkodni.

Valamint a testnek úgy a léleknek is van szüksége táplálékra, mely táplálékot természetesen nem a koresmában, kávéházban és egyéb dorbélozások alkalmával lehet feltalálni.

Sokkal fontosabb e kérdés mint sokan gondolnák.

Vallástalansága és erkölestelensége korunknak jó részt a vasárnap meg nem szentelésének róható fel.

Legtöbbnyire nem rossz akaratból, hanem tudatlanságból vallástalanok ma az emberek.

Az a csekély vallástanítás, melyben gyermekeink az iskolában részesülnek hamar kipárolog az ifjak eszéből. A családi kör, mely régente szentélynek nevezett, valláserkölcsei alapját veszítve, bizony nem igen élesíti ama szent lángot, melyet esetleg a hitelemzőnek gyújtani sikerült a gyermek ártatlan kebelében.

Sőt oda jutottunk, hogy a világi tanító és tanár urak egész nyiltan gúnyt űznek a tanulók előtt, a hittanárból is így természetesen annak tanításából is.

Honnét nyerjen vallást társadalmunk, hol tanulja meg vallása törvényeit? Tisztelje-e mit nem ismer, melynek malasztjáról még csak fogalma sincsen.

Hétköznapon, mely munkának van szentelve? természetesen nem mehet senki a templomba — kivéve az öreg asszonyok és öreg urak — ez a mai nézet — hanem hát vasárnapon sem látunk sokkal többet a templomba járni, kivéven azokat, kik piperejüket, új ruhájukat fitogtatják.

Sokan azt is mondják: „otthon szobáskámban, egyedül jobban tudok imádkozni, nem szükséges nekem templomba járni.”

Ezeknek azt feleljük, hogy bizony eltekintve sok ezuttal fel nem sorolt okoktól, hogy nem csak imádkozni, hanem tanulni is kell a templomban.

A szent beszédek, lelki oktatások azok, melyektől oly távortartják magukat sokan, épp azok kikre leginkább ráfér.

Meg vagyunk győződve, hogy legtöbben, kik kicsinyelve, fitymálva beszélnek vallásról és azt érintő tárgyról, nem is ismerik vallásuk törvényeit, szabályait és csak beszélnek, épp hogy a mai felvilágosultak (?) sorába felvétessenek.

Egyik a másikat bolondítja, üres fejvel hivalkodik azzal, a miért épp szégyelkeznie kellene.

De eltekintve a vasárnap vallásos alapon való megülésétől; alaposan hisszük, hogy anyagi szempontból és kárhóztatandó a mai eljárás.

A mankás, ki vasárnap heti keresetét haszontalan dorbélozás közt elkölti, egészségét nem csak azon a napon, arra a napra rongálja meg, hanem az egész hétre, mivel egy napon át bőven dőzsöl, a többin pedig a legszükségesebb táplálékot is kénytelen nélkülözni, a mi testi erejét bizonyára csak esökkenti.

Ezekon kívül anyagi körülményeiket is megrongálják az illetők, mivel az egész héten hitelből és sokszor uzsora kamatokkal fizetett garasokból tengetik életüket. Sok úgynevezett kétségbe esett existencia az ilyen eldözsölt vasárnapok áldozata.

Az ilyen jó nap után áhitozókból kerülnek a pénztárt feltörő, apró pénzsikasztó uracsok, legények.

Az államnak egyetértőleg az egyházzal kellene e bajon segíteni és a vasár- és ünnepnapokat megszenteltetni. Hivatalaink, még a legnagyobb ünnepeken is nyitva állanak.

A fővárosi üzlettulajdonosok a vasárnap és ünnepnap megszentelésének kényelmesebb részét már elfogadta és délután be is zárják üzleteiket, a mulatság kedvéért. Az iparosok is csak azért nem dolgoztatnak, mivel a legény és segéd urak a szombati mulatságot pihenik ki, hogy azután ujult erővel folytathassák a dorbélozást.

Nem akarjuk mi a társadalmat egyszerűre kiforgatni régi rossz szokásából — hanem utalni akarunk a társadalom vezetőire, úgy a magas mint az alacsony körökben, hogy bizony ideje volna a lélek táplálékáról is gondoskodni.

Csendes és tisztességes szórakozás ellen nem lesz kifogása senkinek. Munka után nem csak a testnek, hanem a léleknek is kell üdülés, melyet kiki maga módja szerint tisztos határokon belül mindig meg fog találni.

Kador Sándor.

Munkásnők.

Társadalmi állapotainkat tanulmányozó nagyobb szabású és gondolkodó férfiak mindannyija azon meggyőződésre jutott, hogy csakis a családi élet reformálása által segíthetünk napjaink kelevényes viszonyain; mi társadalmunk minden osztályára már azért is áll, mert férfaink — kevés kivétellel — manap, a családi élet megalkotását, nem Isten rendelte életezél, hanem annak tekinteti csupán, melynek révén: a nő vagyona avagy keresete által, önmagának kényelmesebb életmódot vagy éppen a semmittevésre alkalmat teremthessen. Így van ez ama szerencséseknél, kik a nélkülözést vagy nyomort csak távlatból ismerik

ép úgy, mint a középosztálynál avagy a kérges kézzel minden napi kenyerét megkereső szegény munkásnál; mert sajnosan kell tapasztalnunk, hogy a „ficsurak“ ama gyalázatos elve, mely a nőt, a család védangyala helyett esz köznek tartja a supán, átszivárgott már minden társadalmi osztályba.

Pedig igazat mond Jules Simon azzal, hogy a nőnem csakis oly munkánál alkalmazandó, melyek magánházaknál, családok körében, tehát nem gyárakban végeztenek.

A gyárak és műhelyekben dolgozó munkásokról akarunk szólni.

A nő egész lényé mutatja, miszerint arra termette Isten, hogy óltalmaztassék. Mint leány: anyja, mint hitves, férje óltalmazza. A ki tehát őt ez óltalom alól kimagadva s gyárak avagy műhelyek fojtott levegőjébe szorítja: megsérti jobb érzelmeit, durva kézzel érinti szeméremérezetét s megfosztja őt azon körtől, melyben egyedül boldog lehet. Tudja, érzi azt mindenki, hogy az oly gyárak és műhelyekben, a hol folyton kénytelen a munkásnő férfiakal vegyest dolgozni, alig mellőzhető, hogy ama könnyelmű és nem ritkán erkölcselen világnézeteket, melyek pedig a munkások közt oly rendes valamik, ne ossza velük. Ha azonban minden ily veszélyt kikerülne is, lelke tisztaságát majdnem lehetetlen megmenteni, mert annyi nő között mindig akad olyan, kire a bűn szennye tapadt és ilyen naphosszat élni, gyakran barátkoznia kell; ha nem is lenne köztudomású, hogy ily helyeken a nő erénye miatt szenved, holott

a nő erényét veszítve, nincs többé ok a miért szánjuk, sajnáljuk őt!

Ha azonban, mindezekről eltekintve, a gyárak az erkölcsiség és humanizmus követelményeit kifogástalanul teljesítenők is, még akkor sem lenne a nők ottani foglalkoztatása helyeselhető, mert ezáltal a feleség s gyermeke — természetellenes módon — elszakítatik a férj és így a családi élettől. E körülmény pedig egy-magában is nagy társadalmi nyomor kútforrása marad, a mennyiben a férj és apa fensőbbégi joga helyébe, a gyártulajdonos vagy ennek megbízottjának hatalma toladik.

Az anyagi élet követelményeivel számolva, a munkásnők sorsának javítását óhajtjuk, de ezzel együtt a társadalmi rendet fentartani és a jó erkölcsöket újra feléleszteni akarjuk; mi pedig — miután ezzel a hazaszeretet és jogérzet iránti fogékonyság egyesítendő — csak úgy érhető el, ha a nő a családi élettől nem szakítatik el és nem dobatik a közös munka által történő teljes felbomlásnak oda.

Segíthetünk a munkásnők helyzetén s megmenthetjük egyuttal a nőt is, ha a gyári munkát decentralizáljuk olyképp, hogy azt, mit a nők most vegyest dolgoznak kiosztjuk s ők otthon, családjuk körében végzik. A szép Svajcz legnagyobb részében így divik ez és a tapasztalat megmutatta, miszerint a gyárosokra legkevésbé sem hátrányos: a társadalom pedig erkölcsi nagy sikereket mutathat ezen intézkedés által.

Szepessi Ferencz.

XIII. Leo pápa jubileumához.

Simor János bibornok-érsek június 18-iki kelettel terjedelmes pástorlevelet bocsátott ki XIII. Leo pápa arany miséjének megünnepléséről. Kiemeli, hogy összesen csak 14 pápa van, ki a ritka ünnepélyt megülhette. Azután a pápaság nagy egyházi és politikai jelentőségét, de különösen a pápák érdemeit Magyarország körül méltatja hosszasan és nagy ékesszólással. Magára a pápa arany miséjének megünneplésére a bibornok-érsek következő rendelkezéseket tesz: 1. A hódolat aláírási íveket minden kerület alesperese szerezzze meg egyszerre a jegyzőkönyvben említett kereskedésben az egész kerület papsága részére és haladéktalanul ossza szét. Az aláírások gyűjtésével magok a lelkészi hivatalok foglalkozhatnak, de más buzgó katolikusok közreműködését is igénybe vehetik. Legcélszerűbb lesz minden plebánia területén egy kis, 3—4 tagból álló jubileumi bizottságot alakítani. Az aláírásokkal ellátott íveket az egyes lelkészi hivatalok az alesperesi hivataloknak adják át s ezek egyszerre, legkésőbb f. évi október hó végeig terjeszték föl a hercegprímáshoz. 2. A szeretetadományok gyűjtésére a legnagyobb gondot fordítsák a lelkészi hivatalok. Iparkodjanak oda hatni, hogy minden hívő járuljon tehetségéhez képest a Szent-Atyának átnyújtandó adományhoz. Az országos jubileumi bizottság által az aláírandó összeg minimuma öt krban állapított meg. A jubileumi helyi bizottság ez adományok gyűjtésével is foglalkozhatik. A begyűlt pénzügyadományokat minden plebánia hivatal a kerületi alesperes úrnak adja át, utóbbiak pedig azokat legkésőbb folyó évi október hó végeig és pedig egyszerre küldjék be az egyházmegyei hivatalhoz. 3. Ő Szentségének aranyimi-

TÁRCSA

Öreg koldus.

Verőfény, csillogás derült az égen.
Virág illat repült a légen át.
Mikor lehajtott fővel imbolyogva
Hallottam őt mormolni szent imát;
Aszott kezével görcsösen szorítá
Botját, a mely egyellen társa volt.
Siralmas, búis regét mesélt a szélnek
Kopott ruháján foszlány és a folt.

Megsárgult arcza bánatos redőin
Lezajlott últe képe festve volt:
Picziny világ derengő, enyhe fénye
Melyet a szélvész eltípor, eltolt;
S habár szegény szíve a sok keserőben
Sötét úton bolyongva hitt, remélt,
Kioltott fénye nem lobog föl újra,
Lehullt virága új tavaszt nem ért.

Óh mennyiszer rogyott le megsebezve
Ha durva gúny felé követ dobált,
Szederjes ajka hányszor kérte sírva
A nyugtató, búoszlátó halált!
Epedve vágyott csendesen pihenni
Feledve szívemélesztő bánatot
S ölelni szent magány örök nyugalomát,
Mit árva sorsa néki nem adott.

Miként utszéli gyenge kis virágot
Lábbal tiporták őt az emberek,
Egy jajt nem ejthetett a sárban, porban
Nem szólhatott, ki annyit szenvedett!
S ha szárnyra kelt hitének ihletével
Futalmat fent egekbe várt, remélt,
Dühös szitokba fült kegyetlen ajkról
Gúny szállt reá a vérző sok sebért.

Hol irgalomnak enyhe árnya rezdül
S pihenni tér a bú, a fájdalom
Oh ezt kereste könyező szemekkel,
De elkerülte őt a szájalom!
Utána ment a rezgő fény sugarának,
Hazudva csalta ez tovább, tovább,
A hol halál sóhaja száll keresztül
S hol elmulás borítja majd nyomát.

Fagyasztó dermedés borult a tájra,
Sikongva zúg, bolyong a téli szél,
Szegény öregnek tépi, rázza fürtjét
Nem szánja meg, kit senki nem kimél!
De nem soká küzd, búval és viharral
Közel a hely, hol végre megpihen,
Hó fődte sírnak csendes éjszakája
Borong a megtört, zaklatott szíven . . .

LÉVAY MIHÁLY.

HETI KRÓNKA.

A caesarok hónapjában Juliusban vagyunk és még is bőjti gondolat száll meg bennünket. Por és hamú vagyunk! Akárcsak kőmivesek (nem szabad kőmivesek) volnánk, annyi port

kell nyelnünk. Czuczor által megénekelt szép Pest városában. Wein úrnak intézkedései még az egyetlen ingyen dologtól is megfosztottak minket, a viztől. Budapestre most már csak kőbányai és csömöri vendég téved, de az is csak legtöbbször holmi parokás és áruhába öltözött alakban.

De nem lesz ez mindig így!

Atzél báró vas akarattal kitarással dolgozik azon, hogy Budapest Paris legyen.

Mi kívánók azt legjobban, de azt hisszük, hogy mindaddig, míg a gazda nincs otthon, vendég se fog igen akadni, ki látogatóba jöjjön.

Sokszor elhangzott notát kell emlegetnünk, ezt a régi notát ugyanis mely sokaknak nem tetszik és izlésével ellenkezik.

Miért megyünk mi külföldre!? Mikor itthon is megtalálunk mindent. Van fürdők quantum satis, hegységünk elég magas, hogy rajtuk fűtött szobában is nyaralhassunk; van nekünk hálátlanoknak elégségesen, sőt bőven minden, csak hogy olyanok vagyunk mint a gyerekek, azt hisszük, hogy jobb a másé.

Adunk mi egy practicus tanácsot br. Atzél Bélának, ha mindjárt drasztikus is. Nyerje meg a belügyminisztert aziránt, hogy utlevelek ki ne adassanak külföldre és a hatás csalhatatlan lesz.

Ha fürdőző uraságaink azt a pénzt itt költik el, majd meg fogják látni, hogy ugyanazon kényelemben fognak részesülni mint külföldön.

Ez is olyan, mint azoknak panasza, kik magyar könyvet azért nem vesznek, mivel drága. Tessék venni, majd olesó lesz. Egy könyv van melyet sokan vettek, Petőfi költeményeit

séje alkalmából a vatikáni palotában jubileumi kiállítás is fog rendeztetni. A kiállítási térségben Hungaria név alatt külön hely lett Magyarország számára kijelölve. A kiállítandó tárgyakat a katolikusok kegyelete Ő Szentségének fogja fölajánlani, a ki azokat szegény templomok és hittérítők között fogja szétosztani. Illő tehát, hogy a magyar katolikusok e kiállításon is legyenek képviselve. A kiállítandó tárgyak különféle lehetnek ugyan, de óhajandó mégis, hogy leginkább olyanok küldessenek, melyek az isteni tiszteletnél és a szent szertartások elvégzésénél használhatók, úgymint: misemondó ruhák, misekönyvek, keresztek, kelyhek, gyertyatartók stb. A kik ennél fogva ilyenekkel akarnák magukat a vatikáni kiállításon képviseltetni, az ily tárgyakat legkésőbb folyó évi október hó 1-ig hozzá küldjék be, hogy azoknak elszállításáról még idejekorán lehessen gondoskodni. 4. Elrendeli, hogy az ünnepélyt megelőző napon, vagyis folyó évi december 30-ikán este hat órától hétig az összes harangok meghúzásának. 5. Elrendeli továbbá, hogy másnap, vagyis december 31-én, a főegyházmegye összes plebániái, szerzetesi s egyéb templomaiban, a melyekben rendes isteni tisztelet szokott végeztetni, ünnepélyes Te deummal egybekötött szentmise tartassék és a pápáért való ima tétessek. 6. Végül meghagyja, hogy a hívő nép a jelen körlevél és az ahhoz csatolt jegyzőkönyv nyomán az ünnepélyre nézve a szószékéről előzetesen kitaníttassék és a körlevél a hivek közt szétosztassék.

A földteke legkisebb köztársasága.

Irtta B. B.

Néhány mértföldnyire a felsőolaszországi tengeri fűrdőtől — Riminitől, halmos völgyes vidék közepén, mely vidék az etrusk Apen-

ninek nyúlványaival van keresztül hálózva és Tomaro és Calore folyócskák által öntözve — emelkedik a meredek és üregekkel barlangokkal gazdag Monte Titano.

Egészen nyolczszáz méter magasságig emelkedve és a közötté levő alacsony halmokat mesze túlhaladva, a Monte Titano sajátos alkotású csúcánál fogva minden jövevény tekintetét magára vonja. Ugyanis a hegy legtetjén a csucs három és pedig meredek metszésű részre oszlik, melyek mindegyikét egy-egy torony koronázza.

Azokban a Monte Titano megérdemli, hogy ne csak távolról bámuljuk meg, hanem méltassuk őt egy kissé közelebbi megzemléésre, mert ez a hegy egy kevésbé ismert, kised, de érdekes országoeskának középpontját képezi, és az a három torony a földgömb legparányibb szabad államának jelzője; t. i. a San Marino köz társaságának.

Ez a felsőolaszországi republika sokféle tekintetben érdekes, nemcsak, hogy az annak idejében, a német állam-szövetséghez tartozó és kicsiségéről híres Lichtenstein hercegségnek megszűnése után kell előtte hátrálni, a mennyiben háromszorta nagyobb, mint San-Marino hanem még azért is, hogy ez a Benjamin az európai államszalámban területét és önállóságát ezeröttszáz év óta a népvándorlás viharai, az Olaszországot folytonosan átalakító középkori és ujkori harcok között sértetlenül megőrizte; sőt az utóbbi húsz évnél egész Olaszországot egyesíteni czélzó felforgató háborúskodásai nyom nélkül vonultak el San Marino fölött.

Azokban e tényt még sem kell valami csodálatra-méltó jelentőségűnek tekintenünk, minthogy egy olyan állam, melynek területe nem haladja meg a hatvankét négyzet kilométert ($1\frac{1}{3}$ négyzet mértföldet) nem könnyen hozza kísértetbe a világhódító Nagy Sándorok és Caesarok országfoglalási vágyait valamint az a nem teljes nyolczezer emberből álló népesség melynek tagjai közelebbi összeköttetésben és rokonságban állanak együtt, nem igen alkalmas talaj a belháborúk és forradal-

mak olyan kitöréseire, melyek nagyon is ijesztő alakot öltenének; legfeljebb is családi viszályokra vezethetők vissza, és ezek nem tartanak örök időnkig, minthogy a közös érdek valamint az összetartozás élénk érzete újra a szétvált kedélyeket ismét csak békülésre ösztönzi. Így tehát azok a fő botránykövek, melyek az államok megsemmisülését okozzák rendszerint — elesnek, úgy könnyen megmagyarázható, mi módon állotta ki San Marino a világot megrázó kríziseket, melyek hatalmasabb szomszédait kárhózatba vitték.

Azokban vannak olyan tréfás történések, kik magasztos pathosszal és kacagató komolysággal dicsőítik a san marinoi tanácsnak és polgárságnak békeszeretét, önzetelenségét, okosságát és nemes szabadságérzetét, és ezt a miniatúr-republikát mint a valódi szabadállamoknak utólrhetetlen mintaképet állítják élénk és ennek ezeröttszáz éves fennállását csupán az egyetlen körülménynek tulajdonítják, hogy San Marino a más népek szabadságát és önállóságát mint akár csak a sajátjukat tiszteletben tartva sohasem folytattak hódítási politikát!

Erről különben gondoljanak a mit akarnak, tény az, hogy San Marino eddigelé sem diplomatikus intriguák által, sem erőszak útján teljes haderejének, mely egész 1184 emberből áll — mozgósítása által meg nem kísérelte Europa békéjét megingatni, a mi ugyan mindenetre elismerésre méltó. Tegyük hozzá azonban még azt is, hogy ennek a köztársaságnak még államadóssága sincs, a mi korunkban*) valósággal lehetetlen, sőt csodálatos tünemény, úgy azt hisszük elég érvet felhoztunk arra nézve, hogy meggyőzhessük a figyelmes olvasót: mennyire érdemes Európa legparányibb köztársasága, hogy annak alapításával, fejlődésével és jelen állapotával foglalkozzunk.

Mint Görögországnak és Rómának — hogy magasán kezdjük — úgy San Marinonak alapítása is a monda homályába vész. A legenda úgy beszéli, hogy aeránk III. századá-

*) Pardon! tisztelt szerkesztő úr, ez igazán nem akart czélatosság lenni. B. B.

és ez a legolcsóbb német kiadással is versenyez, olcsóság tekintetéből.

Igy vagyunk minden honi gyártmánygyal, honi készülékkel.

Lám, hogy bámultuk az erdélyi ipart, még fogalmunk sem volt felőle. S így vagyunk mindennel! Még magunkat sem szeretjük!

Fővárosi hírek.

Bucsa Mária-Besnyőre. Két zarándokmenet is indul e hó folyamán Budapestről a közeli Mária-Besnyőre. Az első lesz az alapítványi bucsújárát, mely július 17-én megy ki a belvárosi Szt.-Ferenczrendiek templomából hajnali mise után reggeli 5 óraker a magyar államvasút különvonatán egy ferenczrendi áldozó pap vezetése alatt. A második zarándoklás július 24-én a belvárosi főplebánia templomból reggel fél 6 óraker indul el. A bucsúsok a besnyői kegyhelyen kívül megtekintik az ott levő Graskovich hercegi család sírboltját. S átrándulnak Gödöllőre is, honnan este térnek haza. Jelentkezéseket a két templom lelkesi hivatala fogad el.

A Szt.-Istvánnapi népiünnepély. A „Segítség” rendező bizottsága az országos ünnepély alkalmából a városliget területének körülzárása végett a főhadparancsnokságtól sorkatonaság és lovasság, valamint az összes fővárosi katonai zenekarok kirendelését kérte.

Megstemplizett imakönyvek. Most már kétségtelen, hogy a magyar kormány nemcsak akarja, nemcsak tudja, de fogja is rendezni az állam háztartás szénáját. Hogy ne rendezné,

mikor adóalappá teszik az — imádságot. Egyelőre az igaz, hogy csak az imakönyveket stemplizik meg, azok közül is csak azokat, a melyekben tájékoztató táblázat van az ünnepekről és szent napokról; de hát ehhez már csak egy lépés van kimondani, hogy — minden „miatyánk” egy hatos stb. — Szokásban van ugyanis az imakönyvek mellett néhány oldalra terjedő egyházi időszámítási táblázatot is adni, mely utbaigazítást nyújt a hiveknek a változó ünnepek s a szentek névünnepeinek meghatározására s melyet józan elmével soha senki sem számított még eddig ama kalendáriumokhoz, melyek csillagászati adatokkal, a napok megnevezésével, dátumokkal, katolikus, református és görög névnapokkal, úgy a zsidó ünnepeket feltüntető táblázattal szoktak világi használatra kiadni. Ma már azonban a magyar finansztudomány ki akarja sütni, hogy az imakönyvek függelékét képező egyházi időszámítási táblázat is csak olyan kalendárium, mint a többi, ennél fogva minden ilyen táblázattal bíró imakönyvre ad majorem Dei gloriam 6 kros kalendárium-stempli teendő, az eddig stempli nélkül megjelent imakönyvek kiadói pedig bélyagesonkítás sújtandók. A budapesti pénzügyigazgatóság ez irányban már meg is indította a hajszát több fővárosi czég ellen. Hát a katolikusok „olvasó”-ját nem stempliztetné meg a finanszdirektió?!

A válas- és közoktatásügyi m. kir. Szemenyei Mihály regölyi róm. kath. nak, ki a Szent-Vinczéről nevezett apácza vezetésére bizandó regölyi leányiskola felállítására

6000 frtot ajándékozott, ezért köszönetét nyilvánította.

A budai kath. legényegylet t. hó 3-án sikerült kertiünnepélyt rendezett, melyen a legényegyleti tagokon kívül több kiváló műkedvelő is részt vett. A Fácán kerti helyisége teljesen megtelt, mi arról tesz öröndetes tanúságot, hogy a közönség szives érdeklődéssel viseltetik a kath. legényegylet működése iránt. Ott láttuk Dr. Wolafka Nándor tanárt, Dr. Kiss temesvári tanárt, és több előkelő budai polgárt. Az ünnepélyből befolyt összegből, helyesebben a tiszta jövedelemből 51 frtból az elnökség 26 frtot Ő Szentsége jubileumára, 25-öt az eperjesiek számára ajánlott fel.

Vidéki hírek.

Nagy-Károly városa, mely a régebbi tűzvészéből még fel sem épült, újabban ismét veszélybe került. Július 6-án óriási felhőszakadás vonult rajta keresztül jégesővel, ropant károkat okozva. Alig mult el a jégeső, tüzet jelentettek a harangok. Leégett több gazdasági épület s már tüzet fogott a székesegyház is, de ezt egy vendéglői szolga ébersége mentette meg a pusztulástól. A bátor szolga felkészült a toronyba s egy póznával leverte az égő zsindelet.

A legnagyobb és legmegrendítőbb a hazai balesetek krónikájában a közelmúlt idők alatt a jászberényi dynamit robbanás. Július 4-én a jászberényi honvédszáz kaszárnyától 100 lépésnyire, hol a különböző ezredek altisztjeiből alakított utásztanosztály tartja gyakorlatait, az oktatásnál használt dynamit-tölté-

ban egy Marinus nevű gazdag keresztény római, megundorodva az antik világ romlottságától odahagyta családját és birtokait és mint sok más az ő hitsorsosai közül, távol a városok csábitásaitól a vadonba menekült, hogy ott asketa és csupán a jámborságnak szentelt életet éljen. Elmenekült a Monte Titano kopár hasadékaiba, ott Péter apostolnak épített egy kised kápolnát és a környék lakóinak kezdé hirdetni a világ Megváltója halálának engesztelő áldozatáról az örömhirt. Csakhamar általános tiszteletben részesült szent élete módjáért. Hitsorsosok és tanítványok gyűltek köré, megtelepedtek a kis kápolna közelében, és így alakult először egy kised zárdaközség, mely a Diokletian korabeli üldöztetések alkalmával számos menekülttel jelentékenyen gyarapodott. Szent Marinus késő vénségében halt meg, körülvetve gyászoló hitbeli testvéreitől, kik a gyarmatot elhalt vezetőjük és lelki főnökük nevével nevezték el. A san marinoi templomban még most is híven őrzik a szent ember csontjait és ünnepnapokon közszemlére ki vannak rakva.

E keresztény gyarmat legközelebbi sorsáról nem tudunk semmit, hanem egy századdal későbbi keletű s fennmaradt adásvevési szerződésből értesülünk, hogy a hegy tövében terülő néhány falúcska vásárlás útján a gyarmat birtokába ment át, ez tanúsítja: mennyire megerősödött már San Marino. Most, az igaz, hogy a történelem fonala hosszú századokra teljesen megszakad és csak a Hohenstauffeniek, alatt akadunk ismét a fonál nyomára. Valamint Németországban, úgy zúgott fel a XIII. században egész Olaszországon keresztül a csatakiáltás: „Hahó velfek! Hahó gibelinek!” „Hahó császár! Hahó pápa!” és most értesülünk, hogy jó katolikus létök dacára a csitri köztársaság a császár pártjára szegődött és az elkeseredett pártharcokban vitézül küzdött annak oldalán. Montefeltro és Urbino menekülő grófjának bevehetetlen sziklavarában menhelyet adott, ki ezért a kised köztársasággal védő- és dacszövetséget kötött melyet a gróf utódai szintén megújítottak és

megerősítettek. Ez a szövetség később ugyan csak hasznára vált San Marinonak.

Mert mikor a XIV. század elején San Leo püspöke igényt formált a köztársaság területére, ez magát Montefeltro segélyével olyan erővel szerencsével és sikerrel védte, hogy nemcsak megővta szabadságát sértetlenül, hanem a békekötés alkalmával még jelentékeny területnövekedést is nyert Seravalle, Faetano és Monte Giardino városokkal. De ezek után a szerencsés foglalatok után, úgy látszik, hogy a marinoiak hősiessége kialudt, mert többé nem találkoznak velők a becsület véres mezéjén. A kis köztársaság a győzelmes nagy hatalmasságok közös sorsára jutott, melyeknek népessége a sors kedvezése és a növekvő jólét folytán elpuhul és elrestül.

Igy aztán nem csodálkozhatunk, hogy az ezerévszázadik évben San Marino a hírhedt Borgia Césárnak, ki egész Olaszországot hatalma alá igyekezett hajtani, küzdelem nélkül áldozata lón. De pár év múlva a szép, harcias, tehetséges, de bűnökbe süllyedt győző lebukott az erőszak és gazság mindenmű eszközeivel kiküzdött magaslatról és így aztán San Marino is újra szabaddá lón.

A kis köztársaság önállóságát újabb veszedelem fenyegette 1739-ben saját polgárainak egyenetlenkedése által. San Marino sem kerülhet ki a szabad államok közös sorsát — forradalmat kellett átélnie.

Igaz, hogy ez nem versenyezhet a nagy francia forradalommal, hanem inkább csak zsebkivádat volt ez a népfölkelésnek, mind a mellett San Marina nézve eléggé fontos volt és majdnem gonosz következményei lettek. Ugyanis két desparatus individuum Pietro Colli és Marino Belzoppi lázító beszédekkel iparkodtak felizgatni a népet és nagyon illetlenül viselték magukat, sőt azzal fenyegetőztek, hogy a senatust kidobálják a városháza ablakain, ha gyors reformok nem eszközöltetnek. Erre a senatus a két ordítózt bezáratta, miből aztán nagy spectaculum lett.

(Vége következik)

AZ ÉLETBŐL.

[ELBESZÉLÉS.]

(Folytatás.)

Ha nehéz volt az amerikai vendégeknek a hegynek fölfelé való törtetés, a lefelé való haladás meg éppen váratlanul veszedelmessé vált.

Ugyanis az ország-út, habár egészen jó karban volt tartva, a hegyoldalon való kanyarulataiban némely helyen eléggé meredek lévén, míg tulsó oldalon a felmenetelnél ez számba se vétetett, addig a lemenetelnél, hol a kocsi néha csaknem féloldalra dőlve haladt, a leányoknál izgatottságot, majd félelmet idézett elő, mit éppen nem kisebbitett az, hogy egy-egy nagyobb zökkenésnél a kocsisok nyugodtan fógózkodtak a kocsi löcsébe s feltartották, hogy fel ne dőljön az egész alkotmány.

Mr. Hunting a kocsisok arezárol iparkodott leolvasni, hogy valami baj érheti-e az utazókat, de azoknak az areza nyugodt volt egészen. hozzá voltak az ilyen utazáshoz szokva, csak időről-időre szoritottak egyet a kerék-kötésen.

Először is a quarteronne adott kifejezést félelmének egy-egy halk felsikoltással, mikor a kocsi veszedelmesen zökkent egyet-egyet; azután Irén kérdezte meg a kocsist hogy miért fogja meg a kocsi oldalát?

— Hogy le ne forduljon, mondá az atyafi nyugodtan egyet köpve le a mélységbe.

Erre a szóra Mária egy árnyalattal halványabb lett. Irénnek meg szeméi teltek meg könyekkel, míg az amerikai szobaleány egy hirtelen fordulás következtében olyan hatalmas sikoltott, hogy a terebély fa alatt heverésző tanár úr is feltekintett.

— Alljunk meg, kiáltott mr. Hunting, ez így nem megy.

A kocsisok habár az angol nyelven kiejtett szót nem értették, de a sikoltásra és mr. Hunting parancsszavára rögtön megálltak.

Sietve szállottak le a hölgyek a kocsirol. Ujabb kellemetlenség, ujabb előre nem látható akadály.

nyek felrobbantak és levegőbe robbantották a tanosztálynak 54 főnyi legénységét. Az oktatás 11 órakor kezdődött. Szakácsy főhadnagy a gyakorlóterén felállított asztalra rakatott egy esomó dynamit-töltényt, hogy kezelésük módját magyarázza meg az altiszteknek. Kezébe vette a gyújtózsínort, nem tudva, hogy össze van kötve a robbanó teleppel. Alig hogy meggyújtotta, iszonyú robbanás rázta meg a levegőt s nyomban utána következett egy másik. A huszárak szanaszét szórattak a levegőben. Meghaltak Koller Károly főorvos, Szakácsy Sándor főhadnagy s több altiszt és közhuszár, s ezenkívül a legénység közül is sokan megsebesültek.

Adomány. Andrassy István kanonok a gyulafehérvári szegényeknek 100, a kórháznak 50, az óvodának 50 frtot adományozott.

Adakozások a paksiak javára. A következő nyilatkozatot vettük: Miután több hazai lap, nevezetesen az „Egyetértés” paksi levelezője, elég meggondolatlanul kétségbe vonja, — nem tudjuk, minő indulat által vezéreltetve — miszerint főpapjaink a paksi dunai szerencsétlenség alkalmával adakoztak volna; s hogy fentebb nevezett paksi levelező szavait idézzük: „nem áll az, hogy a főpapok valamit is adtak volna” — holott részükrol a segély mindjárt a szerencsétlenséget követő napon, azonnal nyújtatott, sőt még sürgönyileg nyugtáztatott is, tehát az igazság és jogtalan megtámadások elhárítása tekintetéből ismételtelen kideríteni szükségesnek véltük a következőket. Adakoztak: — ő eminenciája dr. Haynald Lajos kalocsai

biboros-érsek úr, ki azonnal küldött 1000 frtot — tehát mindjárt, mielőtt a paksi levelező agyában a misztifikáló közlemény megjelent volna. Dr. Dulánszky Nándor pécsi püspök úr ő nagyméltósága atyai jószívvel és bőkezűséggel 500 frt. Girk Alajos, pécsi kanonok úr 100 frtot. Lichtensteiger Ferencz ő méltósága 50 frt. Az adakozók sorában ott találjuk Hannya Gábor szegszárdi apát-plébános urat, ki 10 frtot adott azonnal. Szemes János dráva-szentmártoni plébános úr 10 frt. Schweitzer J. kanonok úr 5 frt. A nemeskeblű adakozók között ott találjuk még e világi urakat is, nevezetesen: Bunn Gusztáv úr, és neje szül. Rozmajer Borbála, Paksról 200 frt. a „Pesti Napló” szerkesztője 100 frt. Kothny Rudolf úr és neje szül. Kovács Flóra Salzburgból 50 frt. nagyberény Somogyi György úr 50 frt. N. N. Tengeliczről 10 frt. Forintos Gyuláné ő nagysága 5 frt. Hivatkozva a fentebbiekre, igen is áll az, miszerint főpapjaink adakoztak — és pedig azonnal; azért a misztifikáló paksi levelező, s vele hasongondolkodásuaknak, ime, itt a tettek mezéjén adjuk meg fentebbiekben a feleletet. Különben szánandó izlés az, mely a rüt aestetikájához — Voltaire kevésbé megtisztelő axiómájához: „csak folyton feszült viszony az igazsággal, csak hazudni” — szegődik. Hol az a becsületes ember, ki az illetén fenekig sülyesztett, ép azért túl olesó dicsőséget irigy, szemmel kiserne. De nem szaporítjuk a szót, hisz hasztalan, mert idiosyncrasiát, érveléssel meggyőzni, nem lehet. De forduljunk inkább nemeslelkű adakozóinkhoz! Áldja meg őket a jó Isten s

adja vissza nekik bőségesen s ha itt talán nem is, úgy egy boldogabb hazában, hol már közel 200 üdvözült lélek esdőleg nyújtja kezeit a Mindenhatóhoz — áldást könyöregye a nemesszívű jötevőkre. Szépen mondja Sz. Agoston: a gazdagok bősége, a szegények öröksége. „Sha már a 200 tiszta lélek nem is szorúl a földi adományokra, mert testők már elmerült a Duna rideg hullámaiban. ámbár erős a hitünk s szilárd reménységünk — hogy főtisz. Rosty K. S. J. szavait használjuk, — „miszerint lelkök eltemettetett az isteni irgalom végtelen tengerébe,” hisz Jézus legszentebb szívéhez vonzódtak, hol oly édesen pihen a nyugtalan emberi kebel: akkor annál inkább halás szívvvel fogadják a hátramaradt szegény árvák és özvegyek a nyomasztó inségben a könyöradományok enyhítő csepjeit.

Spies János,
plébános.

Stokinger István,
s. lelkész.

Scharfenberger János,
s. lelkész.

*

Bonnáz Sándor csanádi püspök jubileumára, mely — mint már több ízben említettük — aug. 17-én lesz, a csanádi egyházmegyében nagyban folynak a készülődések. Ez alkalommal a Dm. L. közli Bonnáz életrajzát, melynek érdekes adatait mi is reprodukáljuk a következőkben: Bonnáz Sándor, Franciaországban, Bordeaux mellett egy falúcskában született 1812-ben. Atyja néptanító volt, a ki később a francia hadseregben tiszti rangot nyervén, résztvett e század első fe-

A nők finom szövetű ruhái, a nyári apró cipők, egy-egy remekműve az iparnak mindenik, rögtön veszedelmes barátságot kötöttek a lány iszappal, és az útszéli pázsit nedves fűvel, melynek minden szálán hatalmas esőcsepp csillogott a legszebb szívárvány színeiben.

A nők a hányat léptek, ugyanannyit csúsztak, hol jobbra, hol balra a menetes úton. A kocsisok egykedvűen nézték e kísérletet, melyhez hozzá voltak szokva, de ha a környékbeli nők jöttek-mentek ezen, de gyermekkoruk óta megszokott úton, szintén csúsztak egyet-egyet, sikkongottak is jókorát, hanem azért, minden legkisebb félelem nélkül haladtak lefelé, inkább mulatságnak, dévajkodásul szolgálván nekik az egész veszedelem.

De Mária a sína parketten nem szokta meg sem a feloldalra való csuszásokat, sem a ragaszkodásait, mely már az első lépésre az áttört mivű fehér harisnyákat gyöngyszínű szürke mázzal csapkodta be, a szobaleány egy lépést sem mert tenni, végképpen kijött a gazdag házelőszobáin és márványlépcsőin abból a gyakorlatából, a mikor az amerikai savannákat mezitláb futkározta be esőben, sárban. . . . Mozdulatlanságában keserves tekinteteket vetett mindenfelé segélyért, de bizony nem érkezett sehonnán. Mert Mr. Hunting csak a kis leánykára ügyelt.

Irént, szegénykét, a mint lepillantott a mélységbe, olyan vad félelem fogta el, hogy elkezdett reszketni, de az amerikai egy ugrással mellette termett, erős karjaival magához vonzotta, neki természetesen tréfa volt ez az egész kis halmozás, ki Amerika hegyóriásain úzta a vadat évek hosszú során.

A gyermek Hunting karjára hajolt és zokogásban tört ki.

— No, no kicsikém, mindjárt eligazítsuk, szólt Hunting, a ki csakugyan nem tudott tisztába jönni, hogy kaczagjon-e vagy káromkodják, a mint saját magukon végignézett.

— Teringettét, akár csak a lépenragadt madarak, kiáltott fel, mire Mária szintén nagyon átérezvén a helyzet nevetséges voltát, kissé ingatag lépésekkel, de elszántan indult

neki a nem épen meredek, de még is lejtős útnak.

De alig haladt öt-hat lépést, akkorát siklott, hogy egy halk sikolyt nem fojthatott el.

Erre meg aztán büszkeségében és szegényében, hogy nem bírja leküzdeni e gyöngöseséget és ügyetlenséget, úgy elpirult, hogy majd kicsattant az arcza, és csakúgy sugárzottak szemei.

— Hé! sir, sir professor, kiáltott az amerikai le a fa alatt heverésző férfihoz, legyen szives feljönni hozzánk. Ez utóbbi részt már németül mondta el.

Jenő feltekintett a hangra s látván, hogy csakugyan neki szól a meghívás, utat nem keresve sietett fel a hegyoldalon útasainkhoz, és tiszta angol nyelven kérde Huntingtől.

— Mit parancsol, uram?

— Ön tud angolul, kiáltott fel nagy örömmel és meglepetéssel az amerikai, ez derék, én Hunting vagyok, szólt magát futólagosan bemutatva, amott miss Mary Váry, kegyeskedjek kérem a missnek karját nyujtani és őt lesegíteni ezen az átkozott úton; maga meg Becky, fordult most a szobaleányhoz, jöjjön, kapaszkodjék ide a másik karomba és menjünk. Mondhatom, hogy legalább is lakadalmi menetnek fognak bennünket tartani ilyen pompás egy felvonulásban, ha ugyan lehemperedés nem lesz belőle, mormogá fogaik között, a mint a quarteronnet alig bírta egész erejéből súlyegyenben tartani.

— Hallja Becky, ne visitson itt a fülembe, hanem vigyázzon magára, míg jó dolga van.

Igy az amerikai el levén foglalva, nem vehette észre körülte történő dolgokat; de ha észre vette volna is, bizonyos, hogy meg nem érti.

Mikor Jenőnek odakiáltott, hogy nyujtsa karját Máriaé, az annyira meg volt e majdnem parancsoló hangon kiejtett utasításon lepetve, hogy önkénytelenül kiszaladt a száján, szerencsére, halkán:

— Én?!

Mondjuk, ha e pillanatnyi tétovát, sőt a meglepetésben kiejtett kérdést is, ha mr. Hunting meghallja, megérteni bizonyosan nem fogja. Amerikában az illem legkezdetlegesebb szabályaihoz tartozik, hogy minden művelt férfi, teljesen ismeretlen nők segélyére siet, a legnagyobb lovagiassággal ajánlják fel szolgálatukat a hölgyeknek, nem tekintve azoknak sem korát, sem szépségét vagy rútságát.

A művelt amerikai férfi előtt ez a fogalom, hogy nő, a legelőzékenyebb szolgálatkészségre indítja őt, és a nő ha segélyre van szükség, minden feszélkezés nélkül szólíthat fel teljesen idegen férfit valami szivességre, a nélkül, hogy akár a megszólított férfi, akár mások ez eljárásban a legkisebb okot is látnának a félremagyarázhatásra.

Honny soít qui mal y pense!

Igy tehát Mária legkisebb meglepőt vagy szokatlant nem látott a mr. Hunting felszólításában, hanem mint egészen illő és természetes dolgot tekintette s az ifjú felé fordulva várt reá, hogy annak karját elfogadhassa.

Igy az ifjú tétovázását, mely a nélkül is csak pillanatig tartott, ő is figyelmén kívül hagyta.

Horváth most csakugyan készségesen nyújtá karját Máriaé, hanem a mint abba a szokatlanul ragyogó szempárba betekintett, megpillantá azt a hamvas, fehérpiros arcot, azokat a csattanásig duzzadó és mégis finom metszésű ajkakat, egy másodpercig újra tétovázott, ellenállhatlan hatást gyakorolt reá Máriaé valóban királynői szépsége, ilyenről eddig fogalma sem volt.

Most már Máriaé is feltűnt a késedelmezés s a csodálkozás egy árnyalatával tekintett fel az ifjúra s hideg udvariassággal modá angolul.

— Szabad karját kérem, tanár úr?

— Ön ismer engem, miss, viszonzá Horváth elcsodálkozva, miközben Mária kezét karjába ölté, és az iszapos utról a pázsitra vezeté a leányt, hol az biztosabb lépésekkel haladhatott.

— Nem én, a kocsisok ismerik önt, és

leben vivott francia háborúban s egy ütközetben elesett. Neje kis fiával Magyarországon, a torontálmegyei Nagy-Osz (Trübswetter) nevű francia gyarmaton keresett menedéket férje testvérénél, a ki e francia község lelkésze volt. Nagybátyja felügyelete alatt kezdte meg Bonnaz elemi tanulmányait Nagy-Oszön. Középiskoláit Aradon, Nagy-Váradon és Temesvároton végezte, hol a növendék-papok közé lépett. Bölcséleti és theologiai tanulmányait részint a temesvári papnövelő-házban, részint a pécsi Pázmáneumban végezte. A pécsi egyetemen hittudori koszorút nyert. Huszonnégy éves korában szentelték áldozárrá és mint ilyen néhány évig az egyházmegye hitközségeiben foglalatoskodott mint segédlelkész, azonban a megyés püspök csakhamar az egyházmegye székhelyére hívta és udvarában adott neki alkalmazást.

Csajághy Sándor püspök alatt csakhamar eszanádmegyei kanonokká lett, néhány év múlva apáti infulát nyert és kinevezték helytartósági tanácsossá és mint ilyen az ötvenes években jelentékeny politikai szerepet is játszott. Ekkor nyerte ő felségétől a vaskoronarend III. osztályát. 1860. február 7-én hunyt el Csajághy Sándor eszanádi püspök, ugyanaz év június 7-én ő felsége Bonnazt, mint a káptalan legifjabb tagját, nevezte ki helyébe. A kinevezést IX. Pius pápa az ugyanaz év szeptember 28-án tartott konsistoriumban hagyta helyben. Az új püspököt 1860. november 4. szentelte fel Kalocsán Kunszt József néhai kalocsai érsek. Mint püspök Bonnaz nagy áldozatokat hozott a jótékonyság érdekében, alapítványai meg-

haladják a két és fél milliót, 1868. évben valószínű belső titkos tanácsossá lett, majd 1880-ban a vaskorona-rend I. osztályát kapta. Püspöki székén tíz évi működése után tevékenységét idegijába zavarta meg. A betegség évről-évre fokozódott, minek következtében 1883. évben megyéje kormányzását abban kellett hagynia s Német József felszentelt püspök, mint megyés püspöki helyettes rendeltetett a megye élére. Újabb időben teljesen elvonult a közéletől s teljesen megtört beteg ember lévén, a szobát is csak ritkán hagyhatta el.

Külföldi hírek.

A külföld legnevezetesebb politikai eseménye jelenleg a bolgár fejedelem választás. A bolgárok nemzetgyűlése július 7-én Koburg góthai Ferdinánd herceget pártkülönbség nélkül fejedelemmé választotta. Ezután az üléseket a fejedelem válaszában megérkeztéig elhalasztották. Az eltávolított fejedelem, Battenberg Sándor herceg határozottan kijelentette, hogy nem kíván többé Bulgáriába visszatérni. A megválasztott herceg Lajos Fülöp egykori francia király unokája s a Koburgoknak abból az ágából való, a mely ág özanyja Koháry herceg-leány volt. Ferdinánd herceg különben József főherceg sógora s a magyar kir. honvédségben főhadnagy rangot visel. Anglia mindent elkövet, hogy a szultán a választást megerősítse s reméli, hogy a többi hatalmak is helyben hagyják, sőt Oroszország is meg fog elégedni az egyszerű tiltakozással.

Zug városát július 6-án borzasztó szerencsétlenség érte. 5 órakor d. u. az épen berobogó vasúti vonat és gőzhajó utasainak szeme láttára a part 150 méter hosszúságban és 70 méter szélességben a tóba csúszamlott. Egyszerre egy egész házsor súlyedett el s a hullámok tulesaptak a tetőkön. A szerencsétlenség helyét sűrű, piszkos pára borította, az egész házsor lesüllyedt, elnyelte a tó. A katasztrófa helye most mocsárhoz hasonlít, melyen romok, erkélyek, gerendák, butorok, fák stb. uszkálnak. Minden mentés lehetetlen volt. Összesen 30 ház súlyedett el, de még 40 veszélyeztetve van. A kár óriási. Az áldozatul esett emberek számát még nem lehet megállapítani. Azt hírlík 50 ember vesztette életét. A csuszamlás oka az, hogy ott a városrész az iszapfenékre összehordott régi földtelekre volt építve s most az iszapfenék indult csuszamlásnak s ragadta magával a ráépített városrészt.

*

A pápa első miséje. Abból az alkalomból, hogy élénk vita foly a fölött, vajjon a pápa melyik templomban olvasta első miséjét, az Itálie ezeket írja: XIII. Leo pápa első miséjét a Quirinál-utcai szent Kosztká Sztaniszló kápolnában mondotta, a mely kápolna a Colegio Pio Latinohoz tartozik s a mely a Quirinál-utczának szabályozása következtében lebontásra vár. Lépéseket tettek annak kieszközlésére, hogy e kápolnát föntartsák s valószínű, hogy ha a város szépítési érdeke annak föntartása által nem szenved, érintetlenül hagyják s így a lengyel katolikusok kérelmét meghallgatják. XIII. Leo a

azoktól tudtuk meg, hogy ön tanár és rokonunknak, Horváth Sándornak unokaöccse. Minket szintén sejtí ön, hogy kik vagyunk.

— Mindenesetre, miss, hanem hogyan jutnak önök erre az útra? Nagybátyám a másikon ment önök elé két kocsival.

— Milyen kár, bizonyosan táviratunk késett el.

— De mire haza érünk, akkorra már bizonyosan ők is otthon lesznek.

— De bosszantó ez a kellemetlen helyzet és ilyen állapotban való megérkezés, mondá Mária, egy tekintetet vetve fekete ruhájára, mely csakugyan siralmas állapotba jutott az esőáztatta fű és iszappal való érintkezés következtében.

— Ha parancsolja a miss, hát nem a város főutcáján vezetem önöket végig, hanem itt nemsokára egy gyalogútra érünk, mely a háznak a kert felől való kapujához vezet és ott az idegenek által észre sem véve, bejutunk a házba.

— Nagyon helyes lesz így, köszönöm.

— Mihály! mondá most az ifjú az egyik kocsisnak, a mint a fa közelébe értek, mely alatt heverészett volt, menjen csak, vegye fél könyvem és kendőmet és hozza be hozzánk.

— Igenis, kérem alássan, viszonzá Mihály szívélyesen.

Ez alatt Horváth Sándor úr szépen beért négy pej csikóján Salgó-Tarjánba és nem kis bosszúsággal értesült róla, hogy a várva-várt vendégek már megérkeztek volt, és nem találván alkalmatosságot, fuvaros kocsikra rakodtak fel. Most már nem tehetett mást, minthogy ispánjára bizván a vendégek podgyásának hazaszállítását, Pista kocsisnak azt mondá, hogy: eresz meg fiam azt a gyeplőt, aztán menjünk izibe, mert vendégeink elkerültek bennünket, aztán azóta otthon is vannak már.

— Ejnye a suhogóját! válaszolá Pista, aztán lerángatta az abrakos tarisznnyakat a csikók fejéről, mit azok nem a legnagyobb örömmel látszottak az aczél zablával felcserélni.

Janó nagyon keserves képpel került elő

a málna kihordás után, olyan bús képpel mászott fel a kocsis mellé, és vette kezébe az árván maradt két virágcsokrot, hogy a ki rá nézett elkaczagta magát.

Horváth Sándor úr is elhelyezkedett a kocsiiban, új töltéssel pipára gyújtott és elkezdett elmélkedni az emberi szándékok hiábavalóságára felett.

— Gyí, Kesely!

Csakúgy repült a kocsi, de a három úttárs óráhosszat egy szót sem szólt, a pompás jó kedvet és lelkesedést, a mivel elindultak a család nagy leolvasztotta.

— Ahun, ni! kiáltott fel végre Pista, messzire kinyujtván ostorát s úgy mutatván vele, ott mennek a vendégek a kert felől való úton, még pedig gyalog.

— Az ám, bizonyítá most Janó is, de ni, ni! a tanár úr karonfogva megy egy kis-asszonygyal.

— Az öcsém?

— Az, az, erősíték Janó is meg a kocsis, saját maguk nem akarván szemeiknek hinni.

— De csapj hát közé annak az ostorhegyesnek, hiszen holnapután sem érünk haza, szólt türelmetlenül Horváth úr.

Pista neki ereszté a suhogót és a könnyű hímto kettőztetett gyorsasággal futott végig a kavicsos úton.

Ennek a gyorsaságnak köszönhető, hogy a négy pej pár perczezel hamarabb odakanyarodott a kerti kapú elé, mint a gyalogjövők, és míg Horváth úr készséggel igyekezett a kocsiból kiszállni, hogy unokahugainak fogadására siethessen, addig Janó, megörülvén a kedvező alkalomnak, hogy hát csak mégis átszolgáltathatja szép virágcsokrokat azoknak, a kiknek szánya volt, positurába vetette magát s úgy odaállott a kis kapú elébe, hogy ember legyen, a ki az engedélye nélkül azon keresztül menne.

De ez alatt az idő alatt útasaink hangulata nem változott éppen rózsássá különösen a nőknél, kik vizes, sáros alju ruháikkal átázott cipőikkel inkább minden tekintetet kerülni szerettek volna, ezért a nagybátya és idősebb

unokahuga között nagyon rövidre is ütött ki a találkozás, mert míg Horváth úr szívélyesen csókolta meg hugát és kezdett sajnálkozni a kellemetlen elkerülés miatt, addig Mária igen röviden viszonzá:

— Majd megbeszéljük ezt odabenn bányám, de most engedjen száraz szobába jutnom. S ezzel elbocsátván Jenő karját sietett a kapú felé.

Az öreg úr kissé meglepetve tekintet a leány röviden való eljárása felett, habár be kellett vallania, hogy igaz van, azonban nem ért rá hosszas álmélkodásra, mert mr. Hunting, megszabadulva quarteronne súlyos terhétől megkönnyebbülten érkezett hozzá Irénnel és németül üdvözölve őt, szívélyesen szorított vele kezét; a leányka rövid ruháskája nem rontotta el ennek kedvét annyira, mint nénejeét, szívesen mondott egy, bár idegenszerű kiejtéssel „jónapot kívánok, kedves bányám“ köszöntést és minden tétova nélkül nyakába czimpajkódzott az öreg úrnak, ki viszonzásul hatalmas csókokat czuppantva a leányka barna, de most pirossá vált arczára kis hugát karjában tartva, lassú léptekkel közeledtek a kis kapúhoz, míg mr. Hunting a szegény elhagyatott quarteronnehoz, kinék egész arczkifejezése nagyon közel áll a siráshoz, mondott egy pár bátorító szót.

Azonban Mária nem mehetett be oly gyorsan a kert ajtaján, mint azt türelmetlenségében óhajította volna, mert azt, mint előbb jeleztük a Janó természetes alakja egészen elfoglalta és közeledtével a Janó arca szélesre nyúlván, minála udvarias mosolyt jelentett, olyan bököt csapva, a melytől, ha láthatá vala Campilli kifutott volna a világ végére, az egyik, a szebbik virágcsokrot odanyujtá Máriának e szavakkal:

— Isten hozta igazi hazájában drága kisasszony.

— Lassen Sie mich in Ruh! kiáltott fel a leány végkép türelmét vesztve, s hatalmas erővel félretolta Janót a kapúból, miközben véletlenül kiütötte a virágcsokrot a fű kezéből és az a kapú melletti vizes árokba gurult. Aztán így bejutva a kertbe folytatá:

vikáriatusi kápolnában Odescalchi biboros szentelte föl lelkésszé, a ki nem sokkal utóbb a szent kollégiumból a jezsuita-rendbe lépett. Felszentelése napján XIII. Leó, családja több tagjának jelenlétében, misét mondott a szent Sztaniszló kápolnájában. Az oltár közvetlenül annak a márvány szobornak a közelében áll, a mely szobor a szentet halottas ágyában ábrázolja. XIII. Leó elhatározta, hogy páter Bergmann szentté avatja, valószínűleg első miséjének emlékeül.

A kínai császár házassága. Mint már említettük, Kva ngsu, Kina ifjú császára már kiválasztotta azt a shangai leányt, a kit első nevére fog tenni. A házasságot már hivatalosan is kihirdették. A lakodalmi czeremonia, diszebed és mulatozás tizenkét millió forintba fog kerülni. Utóljára 1872-ben történt, hogy kínai császár nősült volna.

Egyről-másról.

A vilamosság a háborúban. A német vezérkar, hogy az éjjeli rajtütéseknek elejét vegye, pánczélos kocsit állíttatott össze, melynek villamos reflektora fényhullámokat bocsát szét minden irányban és így lehetővé teszi a terep alapos kikémlelését. Erre a francziák egy még erősebb „világító kocsit“ fedeztek fel, melynek villamos fénye, kombinált lencsék által százszorosan fokozva, a német tüzet teljesen ellensúlyozza; a francziák kocsit ezenfelül úgy is van felállítva, melylyel melinitbombákat rendkívüli szabatosággal fognak rálőni a né-

met kocsiira, úgy, hogy ezt romba döntik. Ezt most próbálgatják a chalonsi táborban.

Jubileumi tréfa. Valami csintalan eszű ember azt a tréfát bocsátotta világgá, hogy Viktória királyné mindazoknak a gyerekeknek, kik a jubileum napján a brit birodalom területén születtek, hat guineát és egy ezüst bölesőt fog ajándékozni. Ez a hír bámulatos gyorsan elterjedt s még bámulatosabb hitelre talált, a mint hogy már eddig is több mint 400 kérvény érkezett, Windsorba az aranyakért s az ezüst bölesőkért. Hogy a folyamodók java része még csak ezután állít be, egészen világos, mert hisz csupán az egyesült királyságok területén a születések száma naponként 3200. Mekkora ez a szám az egész brit birodalomban, még nincs megállapítva, de annyi bizonyos, hogy a jubileumi gyerekek guineaira s pláne ezüst bölesőire a királynő egész évi jövedelme nem volna elég.

Gyógyerejű tojások. Kevesen tudják, hogy mily kitűnő, gyakran megbecsülhetlen gyógyszer rejlik a tojásban. Eltekintve régen elismert tápláló erejétől, a tojás fehéré kitűnő szer vágási és égési sebekre. A nyers tojás fehéré azonnal alkalmazva a sebekre, sokkal jobb a kollodiumnál. Nagy előnye az, hogy többnyire kéznél van. Kitűnő módon zárja el a levegőt a sebtől, a mi nagy fontossággal bír a gyógyulásnál. Czukrozva és czukor nélkül igen jó gyomorerosító. Csillapítja a gyomor és bélgyuladásokat.

Kenyérkészítés Perzsiában. A perzsa pékek nem műhelyekben, hanem nyílt úton készítik a kenyértésztát. A meggyűrt tésztát aztán karjaikon széjjelhúzzák, és lemez alakban teszik tüzre. A kenyereket levelekre borított útra helyezik, és úgy kínálják eladásra. Az ilyen kenyér 3—12 cm. vastag és 40—50 cm. hosszú. A kenyér frissen igen izletes és könnyen emészthető.

Jegyző, mint doktor. A b.-kisfaludi körjegyző olyan világra szóló dolgot művelt, ottani levelezőnk állítása szeriut, melyért méltán megérdemli az elismerést. Volt B.-Kisfaludon egy asszony, a kivel nyelve miatt az egész falú nem bírt. Sokan voltak, a kik ezt a dolgot a jegyzőnek elpanaszolták. „Majd kigyógyítom én a nyelvedésből!“ szólt a körjegyző s az asszonyt bolondnak nyilvánítva, egyszer éjnek idején úgy a hogy volt, hálóköntösben, borzas hajjal elvitette a esendőrökkel a megyei központi kórházba. A házsártos asszony hiába mondotta, hogy ő nem bolond, a kórházban a zubany alá állították és hideg vizet huztak a fejére. Őt hétig tartott ez a kura s meg is lett az az eredménye, hogy a még nem rég annyira veszedő asszony most olyan szelid, mint a bányász. Hanem a többi asszony is okult ezen a példán. Az egész vidéken szent a béke s a férjek, a kik még nemrég papueskormány alatt nyögtek, hálátelten rebegnek köszönetet a derék körjegyzőnek, a ki ilyen fényes módon bizonyította be, hogy semmi sem lehetetlen.

— Kérem tanár úr, legalább azt mondja meg, melyik úton menve érem el a házat.

Jenő sietett mulasztását helyrehozni, de nem előbb, míg egy tekintet nem vetett a tót legényre, kinek mosolya sirásra torzult s könyes szemekkel bámult a sárba dobott viráscokor után, melyet ő oly nagy gondnal és oly szépen állított össze. Két könyesepp gördült le széles arcán.

Jenőnek be kellett vallania, hogy ez ártani nem tudó, csak örökösen jóakaró fiu, tán egész életében nem tapasztalt senki részéről ilyen bánásmódot... besietett ugyan a kertbe Mária után, de nagyon komolyan haladt mellette, most már igazán nem tudta volna karját ajánlani ennek a leánynak — ki viszont aligha fogadta volna azt el most türelmetlenségében — és talán nem is volt az a leány oly bámulatosan szép, mint első tekintetre gondola.

Egy kis, tollkönnyűségű fehér kezecske érinté a Jenő karját és egy kedves hang gyöngéden szólalt meg.

— Hát nekem nem adja ide azt a virágcokrot?

A megszólító Irén volt, ki az előbbi jelenetet látván, nemes szíve sugallatát követve, meg akarta vigasztalni ott azt az ügyetlen nagy gyereket.

Janó felemelte fejét s a mint az Irén kedves arcán a részvétet meglátta, hatalmas zokogásba tört ki.

— Ugyan Jenő nem szégyenled magad? zsörtölődék Horváth úr.

Az előbbi kedves hang ismét megszólalt:

— No adja ide hát nekem azt a virágot!

Hát, hozta Isten, minálunk a kisasszonyt, itthon, mondá most Jenő zokogástól szakgatott hangon, de mégis pozitívába téve magát, legyen boldog abban a hazában, melyből édes jó atyját száműzték, de a hova mindíg visszavágyott: legyen itt a kisasszony ő helyette is kétszeresen szerencsés, és legyen egész élete olyan virágos, mint ez a bokréta.

Ez egyszerű, de szívből jövő szavakkal átnyújtá a virágot a lánykának ki azt meghatva, könyes szemekkel fogadta el s alig tudá elrebegni a köszönöm szót.

— Pedig nem ez volt a szebbik virág, mondá sajnálkozással a tót fiu.

Két hét telt el az „amerikai kisasszonyok“ megérkezése óta; de N.-ben még mindig csak róluk beszéltek, az igaz, hogy ilyen kis városban, hol minden csekélység esemény, volt is beszélni való egyre. Harmadnapra már Mr. Hunting ismét Budapestre utazott, onnan ki Magyarra, hol sikerült neki három, százakat érő hátsólevél megszerezni, s azokhoz egy angol lovászt is fogadott ugyanott, kit, mert évekre volt szerződötve, jelenlegi gazdája jó drága váltságdíjért engedett át.

Mr. Hunting csakhamar el is szállította a lovakat vasúton, és Mária meg Irén, most már naponkint kilovagolhattak az amerikai, vagy ha az nem volt otthon, a lovász kíséretében.

(Folytatása következik.)

I R O D A L O M.

Egyházi beszéd, melyet a kisjenői iparostársulat és a kisjenő-erdőhegy és vidéke önk. tüzoltó-egylete zászloinak együttes megáldása alkalmával tartott Szathmáry Geyza kisjenői róm. kath. plébános.

A fenkelt beszédből e rövid részletet adjuk:

A munkásdsg. Munkásságra alkotó Isten az embert s e fenséges életirányt még a bol-

dogság édenében szent és multhatatlan kötelességévé tevő, midőn: „Vevé... az Ur Isten az embert és helyezé őt a gyönyörűség paradicsomába, hogy mivelje és őrizze azt.“ (I. Móz. 2, 15.)

E ezéla az értelem talajába a legnemesb szellemi tehetségek termékeny magvait hinté el; testtagjaiba pedig az izmok gyenge szálaival óriási erőt szőtt.

A szem, a fül, az orr, a száj, a kéz, a láb oly remekül alkotott műszerek, oly csodálatos szerkezetű munkaeszközök, hogy a soknemű foglalkozásban, mely a munkásság mérhetlen térein részint önként kínálkozik, részint elkerülhetlenül szükséges — feltétlenül nélkülözhetlenek.

Igaz! A bűn Istennek átkát zudítá az ember munkájára: „Átkozott a föld a te munkádban!“ (I. Móz. 3, 17.) hangzott az Ur ítélete s az iszonyú büntetés: „Orezád veritékével eszed a kenyeret.“ (I. Móz. 3, 19.) irtóztatós teherrel lett bűnhődéssé!

Mit rejtenek az ó-világ roppant városainak porló romjai? Mit sügdosznak az őskor kiaknázott bányáinak setét üregei? Mit sóhajtának a kihalt népek eltaposott néma sírjai? Mit panasznak az óriási gulák és loborkövek idő és enyészettel dacoló maradványai? — A nyomor, a szenvedés, a fájdalom komor tanúiként igazolják, hogy a munkának átkos terhét csak átkozott munkások — az akkori népség legnagyobb része — a becestelen rabszolgák viselték azért, hogy feljajdulásaikban a munkától irtózó kényurak és zsarnokokra átkot szórjanak.

Oh iszonyú átok rémes korszaka! Tépd le szégyenfátyolodat s jöjj ide közénk a szabad keresztény munkások békeünnepére!

Nézd e fehér zászlót! Selyemszöveve művészi iparával messze felülhaladja legdúsabb zsarnokaidnak biborát, rojtozatának arany szálaival bilinstelen kéz foná s póznáján ragyogó boglárként a kereszt tündöktől, jelvénye a Golgota keresztjének, melyet a gyalázat bitójával állítál fel, hogy Istenet gyilkolhass!

E kereszt tövében eltiportatott a bűn, karjával feloldatott az átok s a reászegzett nagy áldozat munkás életével megáldá, megszentelé a munkát.

E keresztől olvassuk le jelszavunkat: „Imádkozzál és dolgozzál!“ Tőle nyerjük szabadalmunkat: „A munka nemesít!“ Belőle fakad munkás szorgalmunk üdítő forrása, hogy: „úgy használjuk az ideiglenes javakat, hogy el ne veszítsük az örökkévalókat.“ (Az egyház könyörgése.) Róla sugárzik a biztató remény és áldás, hogy sikeres munkának és fáradozásaink dús gyümölcsével: „Mostani igényeinkben engedőleg felsegítettéven, bizodalmasabban óhajthassuk az örökkévalókat.“ (Az egyház könyörgése.)

Ennek jelétül lett beszerezve, ennek biztosítékául lett megáldva e zászló.

Ti pedig kedves híveim, kik a kézműipar sokoldalú foglalkozásaiban az emberiség szétágazó életútjain nemes versenyre keltek, hogy a társadalomban az osztályrésztül jutott helyet élethivatásokhoz méltólag betöltsetek, el ne hagyjátok e zászlót soha! Kegyelettel őrizzétek annak vallásos jellegét; tiszta jelem és becsülettel óvjátok annak szeplőtelenységét, erény és szorgalommal koszorúzzátok annak díszét. A szerencsében soha ne feledjétek el összetartó erejét, hogy a szerencsétlenségben mindig nyithat találjátok alatta. E zászlóhoz hiven bármi sorban is: „Az Isten békesége, mely felülhalad minden érzelmet, ótalmasza szíveteiket és elméteket a mi Urunk Jézus Krisztusban.“

FRISSITŐ.

Idő pénz.

Segéd: Eltávozhatom, kérem, fél órára? Meg szeretnék fürdeni.

Princzipális: Minek az magának? Nekem sokkal nagyobb szükségem volna fürdőre, mégsem megyek fürdőbe.

Kaszárnyából:

Káplár: Czipák! ez irás? Olyan mintha a macskának négy lábát dugom tentába és aztán négy cseh muzsikussal polkát huzatok és a czirnos csárdást tánczol a papiron, értette?!

Jó menedékhely.

— **Bölcsész!** Ön előadásra megy. Abszi úr?
— **Abszi:** Oda! Minden elsején megcselekszem, mert az egyetemen csakugyan nem keresnek hitelezőim.

Borzasztó fenyegetés.

Anya: Gyerekek, ha folyvást veszekedtek, augusztus 19-én nem bocsátlak el benneteket és nem látjátok majd a — napfogyatkozást!

Békés hajlam.

Hajcsár (miután jól elverte szamarát): Oh, te ostoba, ha olyan csökönyös nem volnál, hát úgy élhetnénk, akára a testvérek!

Vadászat.

A. Nem tudom kivenni, nyul-e az ott vagy valami tuskó?

B. Mindjárt megtudjuk, csak lőj rá. Ha eltalárod, bizonyosan tuskó, ha nem talárod el, bizonyosan nyul.

Bölcsmondás.

A sors egy éles kés, melynek egyik nyelét, másik a pengéjét markolja meg.

Felvilágosítás.

Vevő: Ez a szivar most drágább, mint volt. Tehát aztán, jobb-e, mint ezelőtt?

Trafikos: Jobbnak nem jobb kérem de valamivel elegánsabb, mert — rövidebb és vékonyabb.

Poézis.

Nő: Hogy van az, Zengő úr, hogy szerelmes verseiben mérték nincsen?

Zengő: Eppen az jelzi, hogy szerelmem mérték telen!

Új igazság.

Vizsgáló bíró: Hát beismeri Száli néni hogy a rendőrnek két forintot adott?

Száli: Hodne ismernék be, természetesen, had beismerem.

V. b. Hát látja azt nem jól tette; most kénytelen leszek magát becsukatni, a miért megvesztegette a rendőrt.

Száli: Micsede új igazság ez megint? Ezelőtt azért csoktak be, ha nem adtam a rendőrnek semmit, mast meg azért csoknak be, hogy fizettem neki?

Helyes módszer.

— Mondja csak, tanító úr, hogy van az hogy minden kérdése után minden tanítványa fölemeli a kezét?

— Hjah, kérem, az én módszerem már csak ilyen. A ki tudja a kérdést, jobb kezét emeli föl; a ki nem, a bal kezét. Így aztán, ha látogató jön, sohasem szólíthatok fel olyat a ki nem tudja!

Az „Üstökös“ legújabb számából:
Jó szímat.

A Bach-korszakban történt. — Boldogult Buday A. ki lett nevezve Beregbe adminisztrátornak. — Még akkor nem volt így behálózva vasutal az ország, mint most a legközelebbi vasútállomás Bereg megyéhez Nyiregyháza volt. — Budapestről jöve itt szállott le az adminisztrátor a vasutról, azonban kerülni akarva minden ünnepélyes és hivatalos fogadtatást, senkit sem értesített jöveteléről. — Mindennek dacára a megyei pandurok, Uszkay B. csendbiztossal élükön, elibe rukkoltak lóháton s üdvözölték Budayt. — Az szívesen vette a figyelmet, azonban legelőbb is azt kérde a csendbiztostól: de hát hogyan tudták meg az urak, hogy jövök, mikor én azt senkivel nem tudattam? Hja uram, felel a kérkedő csendbiztos mellét verve, messziről megérzi a kutya a dögöt.

A nép.

Egy kis szárnyvonalat építettek J. A. felé. De csak nem akart rajta megindulni a közlekedés, nem is járt azon aztán a vonat rendszeren; indult a mikor neki tetszett. Egy ilyen késői indulás alkalmával megunja a várakozást Weiss Salamon s kikiált:
 — Kondoktor ór! induljunk már, mert a nép nadon zöngölködik.
 — Melyik nép?
 — Hát én.

Dialog.

Színész: Ön nem szerződött, igazgató úr?
 Ah, tudja-e, hogy mikor bűgözdí szerződésem lejárt, hát el sem akartak bocsátani a jó bűgözdíek?

Igazgató: Igen ám, de itt nem hiteleznek önnek.

A Duna-parton.

— Ugy-e, Rézvály úr: ez az a hely, a hol multkor egy hölgy beesett a Dunába, egy fiatal ember utána ugrott, megmentette s a hölgy hálaból férjhez ment hozzá?

— Igen, nagysád, de figyelmeztetem, hogy én nem tudok úszni.

Fürdőidény.

Férj: Nem kívánkozol az idén fürdőbe?

Nő: Nem!

Férj: Az istenért, Margit, csak nem vagy igazán beteg?

*

A nagy forróság dacára sokan fáznak, ha a bolgár fejedelmválasztásra gondolnak; pedig ott arról van szó, hogy Oroszországnak — befűtsenek.

*

Aviz.

— Ügyetlen ember ez a Wein János!

— De hiszen elég okos ő kelme! higgye el szomszéd úr, nem bannók meg, ha olyan víz folynék, a vízvezetékben, mint a minőt az igazgató úr szokott — inni.

*

Az okos szolgál.

Te Misa; si ess az orvosért! rosszul érzem magam.

Most mindjárt si essek kérem, vagy majd ha a lovak megabrákoltak?

*

Vén angyalok.

Vén leány: (a nagynénjéhez) Jaj, édes Malesi néni! ha elgondolom, mily gonosz a világ, attól tartok, hogy halálunk után mi ketteskén maradunk a mennyországban.

*

Örömkönyek.

— De kisasszony! kegyed könyez. Talán megbántottam valamivel?

— Oh nem! ezek az öröm könyei! Csak ma mondta az anyám, hogy ostoba vagyok, s hogy én nekem még a számár sem kérné meg a kezemet. S ime! mégis akadt egy.

Szerkesztői üzenetek.

Lapunk késedelmét a kiadói munkálatok, és szerkesztőnk betegsége okozta.

Már a jövő számot nyomtatott ezímszallaggal küldjük.

D. R. Ajnácskő. Lizi meghalt. Miért nem jön levél?

F. A. Kisujszállás, Laci maradt? nincs baja és jól érzi magát.

Gyűjtőinket kérjük, ha minél előbb beküldenek a névsort.

T. Olvasóinkat kérjük, ha lapunkat ismerőseik között ismertetni szándékoznak és ezáltal lapunkat úgy szellemileg, mint anyagilag támogatni hajlandók, levelező lapon minket tudósítani szíveskednének, hogy hány mutatószámra van szükségük. Mi ezeket díjmentesen rögtön megküldjük.

Azon kívül kérjük t. előfizetőinket kik lapunkat összegyűjtik, ha netán postán elveszett számokat reklamálnak, mivel most még kiegészíthetjük. Év végén olesó és tartós bekötési táblákról fogunk gondoskodni.

R. J. A Pályázat e hó végével lejár. Még eddig csupán két dolgozat érkezett be, melyekről nem a legjobb véleményt hallottuk.

A kik lapunkra erga sacra óhajtanak előfizetni, szíveskedjenek akár főt. Lehmann Ágoston úr, hittanár, akár főt. Dedek Cs Lajos úr s. lelkes nevére szerkesztőségünkhöz ezímtett levélben fordulni

S. K. Magánlevélben fogjuk az ügyet megbeszélni.

Főt. K. Arzen úrnak. Nagyon szépen kérjük, ha valamit nekünk is juttatna.

Miért nem lettem költő? Az első sorok elolvasása után, elmúlt kíváncsiságunk.

Nyári esték. Rajza oly híven van leírva, mintha csak a békákat is hallanók brekegni

Margiti. Már megadtuk a választ! Kérünk más valamit.

Kincsem
 Sorsjegy a 1 frt
 11 sorsjegy 10 frt | 6 sorsjegy 5 frt 50 kr.
Főnyeremény
50.000 ft
 A magy. lovaregylet sorsjegyi irodája
BUDAPEST.
 Váci-utca 6.

„A KORUNK“
 szerkesztősége és
 kiadóhivatala.
 Budapest, VIII. Mária-utca 30.
HIRDETÉSEK
 a legolcsóbb árban félvétetnek.
 Szerkesztő otthon található
 1—2 1/2 óra között.

Nyarálóba, fürdőbe utazóknak.
 Lodi hintaágy fák között 4.50—6.50, nagyobb lécczel kifesthető 10, 14, 25 frt. Kerti japáni napernyő 11, 15, 18 frt. Mikadó-legyerő — 10, 1—3. Kertszék laposra összehajtható kényelmes nádiüléssel 2.90—3.—. Virágasztal 6—10 frt. Erős gyermek-kocsi 7—15 frt. Gyermek-kocsi egyszerű mind bőleső 13—18 frt.
 Önműködő szoptatóveg 1.—. Fogzást előmozdító foggyöngy 8.—. Az egészség fenntartásához tiszta üdítő szódavízet nyerünk könnyű bűntámmal a **Dr. Fèvre párisi tartós szódavíz-készítő géppel** 2 4 6 8 10 messzelyes
 Egy csomag borkő és szóda 2.—. Fagylalt-készítő receptekkel 7.— 10.— 12.— 14.50 17.— frt.
 7.50 11.50 16.50 frt üvegfedővel 1—5 frt. Ecet- és olajtartó 2—10 frt. Villa és kanál salátához —.40—2 frt. Sod ony ételborító legyek ellen —.50—1.80 krig. Sárga gyűnőcskések 12 darab 3—6 frt. állványat 6—10 frt. **Kávéfőző-gép** 6—12 frt. Rapid spiritus gyors orraló 1.50. Nagy serkenető —.40—1.50. Virágharmatosító —.40—1.20. Zacherl rovarirtó por —.60—1.—. **Fürdő-szivacs** —.75—2.—. Szivacs-csokó —.60—1.50. Angol dörzskentyű —.40. Villanyoró készülék izom gyengeségnek 6—10 frt. Fürdő hőmérő —.50—2 frt. Fürdő ivópohár —.75. Fürdő-czipók 1.80. **Kézitáskák** 4—20 frt. Kézitáskák tolette eszközökkel berendezve 18—60 frt. **Kézi-koffert** 3—30 frt. Válltáska 3 50—15 frt. Csélesztő berendezett uti-tekerés 6—9 frt. **Borotva-készlet** John Heiford késsel 7.—. Angol borotva 1.20—3.50. Pneumatikus tükrök ablakra erősíthetők 3.40. Fodrászlámpa vassal —.80. Kulacs 1—10 frt. Életmentő a mellény zsebben —.55—1 frt. Pontosan járó erős nikkell remontoir zsebró 9.—. Utisapka 1.50. **Egészségi gumi-cikkkek.** Léggel tölthető gumi vánkós 6—10 frt. Tartós kocsi eső-köpeny 12—15 frt. Irrigateur állóvet és anyaméh fecskendő 3.—. Bábafecskendő 2.—.
Vendéglősöknek. Kemény fából kuglignum sanctum golyó 1.50—4.50. Szines papir lampion kerüli ünnepély és nyári mulatsághoz 15—80 krig. **Ariston senelő szekrény** 6 zsen darab 120.—. Erős dugaszhozó —.80—2.50. P. laczkdugaszoló 1.40. Biztonsági borlehuző gummicso 2.70—3.80. Hordó-csap —.65—1.—. Pinczetok több üveggel 6.75—15 frt. Séd ellen kerü gyertya-tartó 1.—.
Dohányzóknak. Valódi Houblon cigarettapapiros szópó-kával 100 drb —.30. Készítő tömő —.30. Automát cigarettakészítő és dohányszelence, a fedél betevésével kész cigarettát nyerünk 2.—. Legjobbnak elismert **dohányvágógép** fogas hajtókerékkel 15.—. Szárazon szívó csatornás fapipa 1.20. Gőz pipaszár tisztító 1.50.

Népfölkelők, sportkedvelők és turistáknak. Angol díszbőr nyereg 15—35 frt. Kettős-szaru kantár 4.80—8 frt. Zabla 1.80—3.50. Izzasztó 2.75—5 frt. Nyereg-lekötő 2.50—3 frt. Kengyel-szíjak frt 3—3.75. Kengyel-vasak 1.60—3.50. Sarkantyú felcsatolható 2.—. Lódomitővessző rínoceorbórból —.70—2.50. Lóháló legyek ellen egész lóra párja 18.—. **Flobert-puska.** Créi- és madárlövészet begyakorlásához 7—25 frt. Flobert-pisztoly 6.50—14 frt. Vasczéltábla kiugró bohóccsal 2—6 frt. Cézeltábla mozáttal 7—10 frt. Biztonsági belüti revolver frt 4—20 frt. Erős lövésű angol Buldoce revolver 8—15 frt. **Alkalmi vétel leszállított áron vadász-fegyverek. Horoghalászat-hoz kellékek.** Bot 2, 3, 4, 5 részből 1.50—3 frt. Horoggal felszerelt zsin r —.15—2 frt. Mesterséges legyekkel 12 horog —.80. Könnyű vízhatlan eső-köpeny 7.50. Tour-sta-táska vállra 4.50—10.—. Lászárvédő 4.50. Boiszék 4—8 frt. Kanócsos gyufatartó —.85. Lapos zseb napóra iránytűvel 1.—. Kés, kanál, villa, tokban 4.50. **Tourista-lámpa** zsebbe 2.—. Zsebbe ivó-pohár —.40—2.—. Törősbót 1.50—10 frt.
Mulattatásul és a test edzésére. Torna-szerek, mászkötél 5.80. Trapez 7.50. Kötél karikákkal 7.50. Gyermekhinta 3—8 frt. Teljes torna-készülék iskolai, ábrákkal 15.—. Torna-golyók, kilója —.30. Mulne karizm erősítő párja 3—4 frt. Tornacipő párja 1.30. Két vívó-készlet 23.50. Athletabot 2—5 frt. Uszás tanításhoz övek kötéllel 5.—. Léggel tölthető uszó öv 9.—. **Tartós Croquet-játék** utasítással 9—20 frt. Gummilabda —.20—1.50. Karika-játék 12 pár 1.80. Lepke-tógó 35—70 krig. Accordéon tremolo **concert-harmonika** trombita díszlet 7—21 frt. Hangolt szájharmonika csemetyű kísérettel 1.50. Kettősfogat a gyermek magy előtt hajlja 6.—. Három kerékű és velociped fiúknak 7.50, 10—85 frt. Acé, kapa, gereblye gyermekeknek 1.50—3 frt. **Községi előjáróknak.** Erős réz oldalú hirdetés-táska 3 kulccsal 7—12 frt. Posta-kürt 2.—. **Éjjeliőr síp és kürt** 1—8 frt. Kerülő-fegyver 7.—. Marha-érvágó 2.4 —. 5. 0. Marha- és ló-klstyr 4.—. Trokár 2 csővel 2.50. Bikaorr-gyűrű —.75. Birkalító tü —.80. Bírka és malacz fulbélyezőfogó 3.75. Szél és törés ellen biztos petroleum-lámpás 2—2.40. **Méhészeti segédeszközök.** Gondócs-féle méh-kifűstelő pipa és kés-ülék 1.50—4.50. Rajkfogó zacskó frt 2.—. Hész-sapka 2.—. kalitka 1.20. Méhlik kaparó. Sejt lekupoló. Keretfogó. Hanemann-féle rács. stb. stb. Wischin-féle szobapadló-fenyőmáz —.70.
 Kívánatra 850 ábrás árjegyzéket bérmentve küld, meg nem felelő tárgyakat vissza vesz
KERTÉSZ TÓDOR
 BUDAPEST, Dorottya-utca 1. sz. „Magyar király“ szálloda átellenében.